

Charles Eyck (3)...

Ik herinner mij een voorval in de verfwinkel van Hermans te Schimmert waar ik in verband met mijn werk nog al eens kwam.

Charles was er ook en was net bezig met het volstouwen van zijn Fiatje 600 met allemaal blikken en emmers met verf, hetgeen gebeurde onder luid protest van schilder Pa Hermans.

"Laat dat nou Charles, dat wordt prutswerk, je kunt die verf met op die vochtige muren strijken, je moet eerst een nieuwe onderlaag aanbrengen, ze lang laten drogen en daarna kun je er overheen schilderen".

Maar Charles stak op de voor hem typische manier de handen omhoog en grapte: "Ik niks verstaan, ik ben doof".

Hij stapte in zijn autootje en verdween, Pa Hermans in de deuropening van zijn winkel achterlatend. "Het wordt echt niks", mompelde hij zich naar mij wendend.

Charles reed vervolgens langs de slager en de bakker alwaar hij voor vier dagen proviand insloeg en begaf zich naar Jeantes La Ville in Frankrijk waar hij zich weer voor enkele dagen opsloot in de vochtige kerk, waar hij dan als een wilde tekeer ging en zich uitleefde met het aanbrengen van de wandschilderingen. Vier maanden lang, iedere week 550 km op en neer, voor nop. Het enige wat het hem opbracht was een hoge onderscheiding van de Stad Parijs.

Maar Charles was gelukkig en dat was belangrijk. Zijn scheppingsdrang van dat moment was groter dan de wetenschap van anderen en ook wel van hemzelf dat de fysieke houdbaarheid van zijn fantastische schepping in Jeantes La Ville van korte duur zou zijn.

Ik denk dat het Charles ook niet zoveel interesseerde hoe het er na jaren uit zou zien. Hij had geen ambities om beroemd te zijn na zijn dood, want dan had zijn carrièrepianing er beslist anders uitgezien. Dit was de plek waar hij de wereld wilde laten zien waartoe hij in staat was, en daarbij nam hij de vergankelijkheid van zijn werk op de koop toe.

Toen ik jaren later tijdens een bezoek aan de kerk van Jeantes de muurschilderingen bekeek moest ik terugdenken aan de woorden van Pa Hermans: "Charles dat wordt echt niks".

Inwerking van vocht en afbrokkelend pleisterwerk leiden er toe dat er in 1987 de noodklok moest worden geluid en er een stichting in het leven werd geroepen om pressie uit te oefenen op de Franse regering om de kerk op de monumenten lijst geplaatst te krijgen om zodoende te redden wat nog te redden was.

Cor Geilen